

www.jollibre.com

Títol original: KONRAD ODER DAS KIND AUS DER KONSER-
VENBÜCHSE

© 1977, Christine Nöstlinger

© 1979, Frantz Wittkamp

© De la traducció: 1988, Judith Vilar

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44

46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-79-9

Depòsit legal: M-1234-2017

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: març de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Konrad

**o el xiquet que va eixir
d'una llauna de conserves**

Christine Nöstlinger

jollibre

La senyora Berti Bartolotti seia al balancí i esmorzava. Es va beure quatre tasses de café i es va menjar tres panets amb mantega i mel, dos ous passats per aigua, una llesca de pa negre amb pernil i formatge, i una llesca de pa blanc amb foie gras. Com que la senyora Bartolotti menjava, bevia i s'engronsava al mateix temps —al capdavant els balancins són per a engronsar-se—, va acabar tacant-se de café i d'ou el barnús blau cel. Per afegitó, li van caure una pila de molles de pa i de corfes dins de l'escot del barnús.

La senyora Bartolotti es va alçar i va fer un munt de saltets pel menjador, fins que li van caure totes les molles del barnús. Després es va llepar els dits plens de mel. I es va dir:

—Criatura, ara et dutxaràs, et vestiràs ben vestida i et posaràs mà a l'obra, però volant!

Quan la senyora Bartolotti parlava amb ella mateixa, sempre s'anomenava «criatura».

Al seu temps, quan la senyora Bartolotti era una xiqueta de veritat, la seua mare sempre li deia:

—Ara fes els deures, criatura; ara eixuga els plats, criatura; ara mossega't la llengua, criatura!

8 I més endavant, quan la senyora Bartolotti va deixar de ser una xiqueta, el seu home, el senyor Bartolotti, sempre li deia:

—Ara fes el dinar, criatura; ara cus-me aquest botó dels pantalons, criatura; ara frega el terra, criatura!

La senyora Bartolotti estava acostumada a complir encàrrecs i ordres només quan algú l'anomenava «criatura». La seua mare feia molt de temps que era morta, i el senyor Bartolotti feia molt de temps que s'havia mudat; el perquè no ens importa, és un assumpte privat. En qualsevol cas, la senyora Bartolotti no tenia ningú, llevat d'ella mateixa, que l'anomenara «criatura».

La senyora Bartolotti va anar al bany. Li apatia un bon bany calent. Llàstima que a la banyera nadaren els peixets daurats. Eren peixets d'or, set de menuts i quatre de grans, i el dia anterior

la senyora Bartolotti els havia tret de l'aquari i els havia ficat a la banyera perquè havia trobat que els peixets necessitaven un canvi d'aigües. Les persones, havia pensat la senyora Bartolotti, se'n van de vacances i fan viatges. Només els pobres peixets naden tot l'any donant voltes i més voltes a la seua peixera redona.

La senyora Bartolotti va decidir d'aconter-se amb una bona dutxa calenta. (Tenia una dutxa a part al bany). Llàstima que s'encallara la mampara de la dutxa. En realitat la mampara no es va encallar, sinó que no s'obria perquè la senyora Bartolotti havia lligat un estenedor entre la finestra i la dutxa, quatre vegades en tots els sentits, per tal de penjar-hi a eixugar els seus texans i jerseis de llana. I al lavabo hi havia els texans i els jerseis que encara no havia rentat.

—Doncs et dutxaràs en sec, criatura! —va dir a la seua imatge de l'espill, i va traure de l'armari del bany un floc de cotó en pèl i un gran flascó. Va amarrar el floc de cotó en pèl amb el líquid rosat del flascó i es va fregar la cara amb molta parsimònia. El floc de cotó en pèl va quedar tot tacat de colors: rosa de pólvores, roig de llapis de llavis, negre de

rímel, marró de llapis de celles, verd d'ombra d'ulls i blau fosc de llapis d'ulls.

10 —Que bonic que ha quedat! —va dir la senyora Bartolotti referint-se al floc de cotó en pèl, i el va tirar exactament al costat del poal del fem, davall del lavabo. Aleshores va traure de l'armari del bany alguns tubets, alguns potets i llapis, i es va tornar a pintar la cara de rosa, roig, negre, marró, verd i blau fosc. I va descobrir que el potet de rímel quasi era buit. Així doncs, amb el llapis de llavis va escriure a la paret de rajoles blanques del bany:

COMPRAR RÍMEL!!!

Després va agafar l'esponja i va esborrar el COMPRAR PAPER DE VÀTER que, també amb llapis de llavis, havia escrit a les rajoles, perquè el paper de vàter ja l'havia comprat el dia anterior.

Abans d'eixir del bany, la senyora Bartolotti es va mirar a l'espill del lavabo, perquè volia saber si feia aspecte de jove o de major. Perquè tenia dies joves i dies majors. Hui, la senyora Bartolotti tenia un dia jove. Estava satisfeta de la seua cara.

—Tan jove i bonica com puc —va murmurar per a si mateixa, tota elogiosa. Les pólvores rosa li cobrien totes les arrugues a l'entorn dels ulls i la boca.

La senyora Bartolotti no deia mai a ningú quina edat tenia, i per això ningú no ho sabia. I per això tenia diferents edats.

Quan la vellíssima senyora Meier, la veïna, parlava de la senyora Bartolotti, deia:

—La jove senyora Bartolotti.

El net de la vellíssima senyora Meier, el menut Michi, deia:

—La vella senyora Bartolotti.

El senyor Egon, que venia pólvores, supositoris i pomades a la farmàcia, i que tenia dues arrugues al front de tants maldecaps que li duïa llegir receptes, deia:

—Berti Bartolotti és una senyora a la flor de la vida!

El senyor Egon també era un senyor a la flor de la vida. Tenia cinquanta-cinc anys. I tenia, amb la senyora Bartolotti, una amistat de dues vegades per setmana. Una vegada per setmana ell la visitava a ella, i una vegada per setmana ella el visitava a ell. Anaven al cinema o al teatre, i després a sopar, i després a beu-

re vi, i després al café. Dues vegades per setmana, el senyor Egon anomenava «Berteta» la senyora Bartolotti, i la senyora Bartolotti anomenava «Egonet» el senyor Egon. Però quan es trobaven pel carrer —els altres dies— o quan la senyora Bartolotti comprava xarop per a la tos a la farmàcia, ella l'anomenava «senyor farmacèutic», i ell a ella, «benvolguda senyora». Llevat d'això, els altres dies no es parlaven.

D'altra banda, els dies d'amistat eren sempre el dissabte i el dimarts.

La senyora Bartolotti va tornar al menjador després d'haver-se mirat bastant a l'espill. Va tornar a asseure's al balancí, es va encendre un cigar i va començar a rumiar si es posava mans a la feina de seguida, si eixia a comprar o, millor, si es tornava a ficar al llit. Just quan acabava de decidir-se pel llit, va sonar el timbre de la porta. La trucada va ser forta i llarga. La senyora Bartolotti va fer un bot. Trucaven com només ho feien els carters, els repartidors de telegrams i els bombers.

La senyora Bartolotti va deixar el cigar al platet del café, que feia un dibuix floral, i anà cap

a la porta. Confiava que el-que-havia-trucat-fort-i-llarg fora el carter dels girs postals. La senyora Bartolotti sempre esperava el carter dels girs postals, i de tant en tant solia vindre aquest carter i li duia diners.

Mil xílings o dos mil xílings, o fins i tot cinc mil xílings. Això, segons com fora de gran la catifa que la senyora Bartolotti havia venut.

A l'ordre de pagament, hi posava:

CASA BARTOLOTTI & COMPANYY
TEIXITS I CATIFES FETS A MÀ

La casa Bartolotti & Company era la senyora Berti Bartolotti. Això de Company s'ho havia inventat perquè la seua targeta comercial semblara més distingida i sòlida.

La senyora Bartolotti feia les catifes més boniques i virolades de tota la ciutat. Els comerciants de catifes i de mobles que li venien les catifes solien dir als clients:

—La senyora Bartolotti és una artista. Una artista de veritat! Les seues catifes són xicotetes obres d'art. Per això són tan cares!

(Els comerciants de catifes i de mobles demanaven als clients tres vegades més del que pagaven a la senyora Bartolotti; era per això que eren tan cares, les catifes).

14 El-que-havia-trucat-fort-i-llarg i s'estava davant de la porta no era el carter dels girs postals. Era el carter dels paquets postals. El carter dels paquets postals esbufegava i s'eixugava la suor del front.

—Dimoni, mira que pesa! —va dir, tot assenyalant un paquet ben gran embolicat amb paper blanc—. Com a mínim, vint quilos!

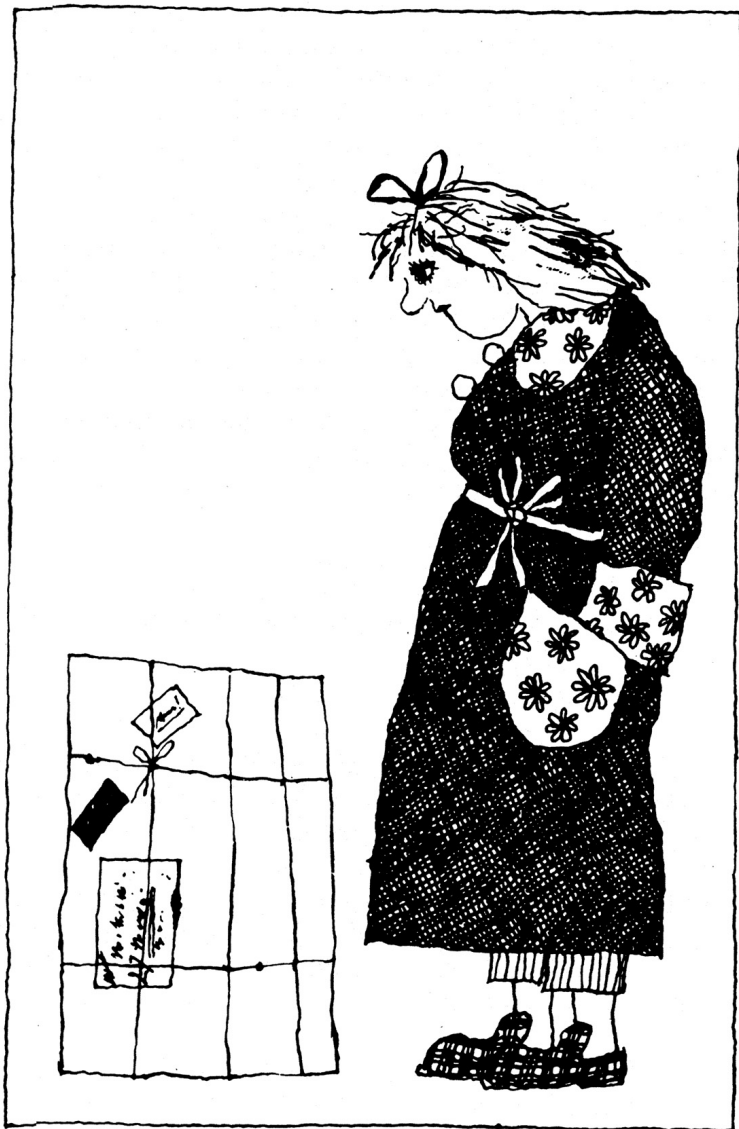
Aleshores el carter dels paquets postals va arrossegar el paquet pel corredor fins a la cuina, i la senyora Bartolotti va signar el rebut i va donar al carter cinc xílings de propina. El carter dels paquets postals li va dir:

—A reveure!

La senyora Bartolotti també li va dir:

—A reveure! —i va acompanyar el carter dels paquets postals fins a la porta.

Després va recollir el cigar del menjador i es va asseure en una cadira de la cuina davant del gran paquet blanc. Es va dur la mà als cabells tenyits

de ros, es va passar les ungles pintades de blau cel pels bolics de cabells endurits per la laca i rumià un poc.

Llana, va pensar, llana de segur que no és! La llana no pesa tant. Un paquet de llana d'aquesta mida pot pesar cinc o sis quilos a tot estirar.

16 La senyora Bartolotti es va alçar i va donar la volta al paquet. Hi buscava un remitent. Però no en va trobar cap. Tampoc no en va trobar cap en tombar treballosament el paquet i mirar la part de baix.

—Criatura —es va dir severament la senyora Bartolotti—, criatura, examina la teua consciència!

La cosa era que la senyora Bartolotti tenia una raresa: li encantaven els cupons i les notes de comanda, i especialment les ofertes gratuïtes i les ofertes especials. Quan trobava en un diari, en un llibre o en una revista alguna nota de comanda enganxada o algun cupó per retallar, el retallava o l'arrancava, l'omplia i l'enviava. Sentia tanta inclinació pels cupons i les notes de comanda que mai no es posava a rumiar si podria utilitzar aquell objecte. Per culpa d'aquesta mania, la senyora Barto-

lotti havia comprat els objectes més rars: un diccionari enciclopèdic d'animals en dèsset volums, un lot de calcetins grisos de fil d'home, un servei de te de plàstic per a vint-i-quatre persones, una subscripció a una revista de piscicultura i una altra a una de nudisme. A més a més: un molinet de café turc (però no per a moldre café, sinó com a llum per a la tauleta de nit), deu calçotets d'angora d'una talla molt gran i nou aparells budistes per resar. Però sens dubte, el més curiós que la senyora Bartolotti havia demanat i rebut va ser un tapís. Quan el carter li va dur aquell tapís de flors horrible i terriblement car, la senyora Bartolotti va plorar per la seua mania i es va jurar que mai de la vida no tornaria a demanar res més per correu.

Però tal com són les coses quan un té una mania de veritat, l'endemà, la senyora Bartolotti havia tornat a omplir una nota de comanda:

*I amb això encarregue
contra reembossament i franc de port
144 (en lletres: CENT QUARANTA-QUATRE)
culleretes de te platejades.*

La senyora Bartolotti, per tant, va fer un examen de consciència. La seua consciència era quasi neta. Llevat d'una comanda d'un paquet gratuït de fideus «Cinc avets» i d'una mostra d'un batut dietètic, recordava una oferta especial de botons de pressió cromats juntament amb tenalles de sabater i punxons. Però aquesta oferta especial era impossible que pesara més de vint quilos. I la senyora Bartolotti sabia molt bé que la mostra i el paquet gratuït devien pesar cent grams com a màxim.

Potser, va pensar la senyora Bartolotti, el paquet me l'envia el bonàs del meu oncle Alois. Potser m'ho envia pel meu aniversari. Ben pensat, fa trenta anys que el bon home no m'ha regalat res pel meu aniversari. I si ara volguera compensar-me, ja ho crec, que n'eixirien vint quilos!

La senyora Bartolotti va agafar les tisores de la cuina i va tallar el cordell del paquet. Després va esgarrar el paper blanc que l'embolicava i va alçar la tapa de la gran caixa de cartó que hi havia davall. Sota la tapa hi havia un muntó de borumballa de color blau cel. Damunt de la borumballa hi havia un sobre blau que deia:

Per a la senyora Berti Bartolotti

Era escrit de forma ben proporcionada amb una cinta negra i màquina d'escriure elèctrica. El bonàs de l'oncle Alois no tenia cap màquina d'escriure i, per afegitó, sempre escrivia *Berti* amb «th».

La senyora Bartolotti va obrir el sobre, en va traure un full de paper doblegat i va llegir:

19

Distingida senyora Bartolotti,

Li enviem la tramesa desitjada. Lamentem que la cosa s'haja retardat tant, però vam tindre dificultats inesperades, que ara acabem de resoldre, a causa de la reorganització del nostre sistema de producció.

En cas que la nostra mercaderia ja no li siga de cap utilitat —i confiem que no siga així—, ens la pot retornar per correu i franc de port; amb la qual cosa hem d'assenyalar-li que, per motius d'higiene, només admetrem la devolució si la llauna no ha sigut encetada.

Davall hi havia una firma, que deia «Hunbert» o «Honbert» o «Monbert».